

man for de allerfleste Forseelser, der paakendes under militære Straffesager, vil kunne nøjes med at anvende rent militære Straffe.

Udvalget regner iøvrigt med, at Anvendelsen af streng Arrest, navnlig i de højere Grader, som Følge af Udkastets nedsatte Strafferammer vil blive meget sjældnere end Anvendelsen af Vand- og Brødstraffen efter L. 1881, men under en Sikringsperiode, hvor Mandskabet holdes til Tjeneste i meget lang Tid, vil Straffen ogsaa i de højere Grader være praktisk uundværlig.

Som den næststrengeste militære Frihedsstraf er i § 20 foreslaaet *skærpet Arrest*, der i Hovedsagen er lig den nuværende ensomme Arrest. Ogsaa denne Straf kan idømmes i det for alle Arreststraffe fælles normale Størstemaal 30 Dage. Skærpelsen bestaar i Forhold til Vagtarrest dels deri, at Arrestanten ikke har Adgang til Ekstraforplejning, hvilket dog normalt ikke har stor Betydning, dels deri, at han er udelukket fra Beskæftigelse, ogsaa Læsning. Den foreslaas — § 28 — regnet som dobbelt saa streng Straf som Vagtarrest.

Det er ikke fundet nødvendigt saaledes som ved L. 1881 § 26, jfr. § 36, Stk. 2, at fastsætte, at streng eller skærpet Arrest ikke kan anvendes paa visse Klasser af Befalingsmænd uden i Forbindelse med Afsked. Det siger sig selv, at den Befalingsmand, der har forskyldt en Straf af denne Art, normalt maa anses for uegnet til at beklæde en — selv ret underordnet — Befalingsmandsplads og derfor maa afskediges.

Endelig er *Kvarter-* og *Vagtarrest* foreslaaet bibeholdt, saaledes at Kvarterarrest ogsaa ved Dom kan ikendes menige. Dette er udelukket efter L. 1881 § 13, hvilket har medført den uheldige Følge, at en uden Dom paalagt Straf af f. Eks. 30 Dages Kvarterarrest undertiden af den menige indbringes for Retten alene for at fremtvinge dens Omsætning til Vagtarrest, idet Straffen svarer til kun 10 Dages Vagtarrest.

Med Hensyn til Vagtarrest er det bestemt, at Arrestanten saa vidt muligt skal beskæftiges, og at han, hvis Myndighederne ikke beskæftiger ham, har Ret til selv at skaffe sig Beskæftigelse. Derimod har Udvalget ikke ment overfor de militære Myndigheders eenstemmige Modstand at kunne følge Kommissionen af 1913 i dens Forslag om, at Vagtarrestanter skal forrette Tjeneste. De praktiske Vanskeligheder ved Reglens Gennemførelse vil efter de militære Myndigheders Mening være omtrent uoverstigelige. Man har derimod tænkt sig Muligheden af, at Befalingsmænd i Vagtarrest kunde beskæftiges med skriftligt Arbejde passende for deres Grad, og menige mulig anvendes ved Arbejde paa Depoter eller lignende Steder, hvor de kan være under stadig Opsigt. Udvalget er ikke blindt for, at Reglens Gennemførelse i Praksis kan støde paa ret store Vanskeligheder, hvorfor Reglen ikke er gjort absolut.

Som en betydningsfuld ny Bestemmelse ved de militære Frihedsstraffe, der alle kaldes Arreststraffe, bør fremhæves § 31, Stk. 2, hvorefter en værnepligtig, der i sin første samlede Uddannelsestid har udstaaet Vagtarrest i tilsammen mindst 10 Dage eller dertil svarende strengere Straf uden derfor at blive hjemsendt, faar forlænget sin Tjenestetid med et tilsvarende Tidsrum, altsaa f. Eks. for 10 Dages skærpet eller streng Arrest 10 Dage, uanset om Udstaaelsen af sidstnævnte Straf paa Grund af Mellemløst maatte have taget længere Tid.

Kommissionen af 1913 havde i sit foreløbige Udkast en lignende Bestemmelse i § 17, der ogsaa omfattede enhver retsstridig Unddragelse af Tjeneste over 24 Timer